

Bohoslužby v Zábřeze 27.května 2018

Mt 28, 16-20

Milé sestry, milí bratři, završením velikonočního příběhu je seslání Ducha svatého a vyslání učedníků. Je to velice významný okamžik, protože nám ukazuje, že Boží dílo opravdu nekončí tím, že Ježíš vstal z mrtvých a zjevil se učedníkům, ale končí vysláním dobré zprávy do celého světa. Boží dílo spásy se naplňuje v tom, že se o něm ví. Vykoupení skrze Ježíše Krista není uzavřenou událostí několika málo vyvolených, ale děje se pro každého člověka, každý se o ní má dozvědět.

Vyslání učedníků začíná shromážděním se na jednu horu v Galileji. Jedná se o symbolické místo. Galilea stojí na počátku Ježíšova působení, je domovem mnoha z učedníků. Stojí trochu stranou hlavního dění, má pověst spíše špatnou. Galilea? To jsou přeci polopohané nebo vzbouřenci. Každopádně nic moc dobrého. Stejně jako právě v takovém místě začal Ježíš kázat a uzdravovat, tak právě i v tomto místě začíná zvěst o jeho vzkříšení, zaznívá dobrá zpráva o vykoupení. Učedníci na tuto horu putují z Jeruzaléma, z místa, které jim položilo spíše mnoho otázek, než aby jim usnadnilo růst jejich víry. I v tomto je tedy počátek zvěsti v Galilei docela příznačný. Nicky Cruz – gangster, který se stal kazatelem evangelia – v závěru své knihy píše: „Církev stále stojí příliš vysoko a vysílá světlo. Ale vidí ho jen někteří. Nové světlo musí zazářit o mnoho níže, hlouběji, tam, kde žijí lidé.“ Právě toto prožíval Ježíš v Jeruzalémě. Otázky, kterým musel čelit, problémy, se kterými se musel vyrovnávat, jakoby se týkaly spíše nějaké elity. Zákoníci s ním řešili mnoho zajímavých problémů. Ale trochu se mýjeli s tím, co trápí obyčejného člověka. Vzpomínám si na jednu návštěvu na gymnáziu. Měl jsem se studenty diskutovat o křesťanství. Byl jsem tedy připraven na základní otázky víry. Bylo to naprosté fiasko. Těch několik věřících studentů, co tam byli, se mnou začalo debatovat o otázkách takové vyšší teologie, otázkách, které se týkaly rozdílů mezi námi a katolíky. Pro ně to možná bylo zajímavé, ale ti, kteří nechodili do kostela z toho neměli vlastně nic. Jen takový pocit, že v tom křesťanství jde o spoustu věcí, kterým moc nerozumí a nejspíš se jich ani moc netýkají. I když se tedy Ježíš s učedníky setkává na hoře, vyvýšen nad okolní svět, můžeme v tom vidět právě onen pokyn k sejít se zvěstí evangelia dolů, mezi ty, kteří ji potřebují nejvíce slyšet. Galilea se svou pověstí se přímo nabízí jako místo, které potřebuje slyšet slovo spásy, slovo, které dává člověku naději, ukazuje k jeho vykoupení. Shromáždění v Galilei a ne Jeruzalémě tak i sami učedníci mohou porozumět, že nesení evangelia není v diskuzích s elitami, ale v

sestoupení k potřebným, evangelium se týká otázek každodenního života, týká se otázek spojených s naší vlastní existencí, nikoliv teoretických témat odtržených od běžného života.

Jedenáct apoštolů se Ježíši na této hoře klaní, ale někteří pochybují. To je vcelku zajímavý spolek. Úcta a zároveň pochybnost, to přece nějak spolu moc neladí. Jak může člověk vzdávat Ježíši úctu a zároveň pochybovat? Zajímavostí textu je, že vlastně obsah těch pochybností zde není vylíčen. Dá se tušit, že to má něco společného s Ježíšovým vzkříšením, s tím, jak ho vnímat, jak se se vším vyrovnat. Ale přímo napsáno to zde není. To nechává prostor k oproštění se od nějakých konkrétností, ve kterých člověk pochybuje. Zkrátka, jedná se o pochybnosti, které mohou mít mnoho různých podob. Co je ale nejpodstatnější, tyto pochybnosti patří ke vztahu k Ježíši Kristu. Jak dokonce vidíme, nevylučují ani poslání, které nám Ježíš dává. Z toho můžeme porozumět další důležité věci týkající se vyslání se zvěstí evangelia. Nestojí na naší dokonalosti, nestojí na dokonalosti naší víry. Stojí na Ježíši Kristu, na jeho slovu. Pochybnosti mohou přicházet pod vlivem různých okolností, patří k našemu zápasu. Mnohem důležitější než jejich existence je způsob, jak k nim přistupujeme. Apoštol Petr také pochyboval, když vstoupil na vlny galilejského jezera a viděl je rozbouřené. Stáhlo ho do hlubiny. Ale volal k Ježíši. A to je právě to důležité. Ve službě evangelia se nám může stát, že budeme o mnoho věcech pochybovat. Nejen o nějakých banalitách, ale o skutečně základních věcech, jako je naše povolání, jako je Boží blízkost, správnost našeho jednání. Ony ty pochybnosti zde mohou být dokonce i tváří v tvář setkání se vzkříšeným Ježíšem. Nemusejí pramenit z toho, že v nás je něco špatně, že máme málo víry a odvahy, stejně tak nemusejí být signálem, abychom svoji službu vzdali. Prostě jen je dobré o nich vědět a předkládat je našemu Pánu. On nás vysvobodí, když nás stahují do hlubiny. Zároveň si ale můžeme uvědomit, proč vlastně pochybujeme? Za normálních okolností, při plné síle jistě dokážeme říct, že vlastně důvod k pochybnostem nemáme. Když jsme nad tím schopni v klidu přemýšlet a rozebírat to, dojdeme k takovémuto jasnému závěru. Jenže pochybnosti nás nepotkávají v situacích, kdy jsme pevní a odhodlaní, kdy se cítíme zcela v pohodě.

Když se vrátím k situaci apoštola Petra, který pochyboval na těch vlnách, jde o velmi vypjatou situaci. Kolem zuří bouře. Ježíše se nejprve všichni vylekali, protože si mysleli, že to není on, ale nějaký jezerní démon. V takové situaci člověk přemýšlí zcela jinak. Proto ho najednou pochybnosti přepadnou. Důležitou roli hraje vztah k okolí. Viděl vlny, které mu vzaly odvahu. A podobné to bylo na té hoře v Galilei. Někde v klidu jen v kruhu svých blízkých se Ježíš vnímá docela dobře jako Mesiáš. Ale tváří v tvář kříži je to něco jiného. Tady najednou víra bere za své, ztrácí se. Nezbude tak nic jiného, než hledat Boží pomocnou ruku, hledat v Ježíši zachránce z této situace. Je potřeba vzdor pochybnosti mít před sebou dílo, ke kterému nás posílá.

Myslím, že těch několik učedníků na hoře v Galilei může docela dobře ukazovat i na naše společenství. Rozhodně nechybí úcta k Ježíši. Rozhodně nechybí ono klanění se, vzdávání

pocty. Víme, koho máme před očima. Ale přesto něco stále není v pořádku, vrývá se nějaká pochybnost, přicházejí otázky. Má smysl to, oč se snažíme? Kolem je svým způsobem bouře, je dost věcí, které naší pozornost odvracejí od Ježíše a nutí nás mít z nich strach. Vnucují se nám otázky po budoucnosti našeho společného díla a zdá se, že odpovědi nejsou moc uspokojující. To odvaze ke zvěsti evangelia nepřidá.

Pochybnosti ale nemusejí pramenit jen z toho, že nějak nemáme vyjasněno, kým ten Ježíš je, jak je to s jeho vzkříšením. Pochybovat nemusíme jen o Ježíši, ale také o sobě, o své víře, svém vztahu k Bohu. Jaký je? Je dobrý? Je bezproblémový? Učedníci měli před očima nejen šok z toho, že Ježíš byl ukřižován, ale také z toho, že ho oni sami opustili. Měli tolik slov odhodlání a odvahy a přesto utekli jak spráskaní psi. Není divu, že se možná na mysl vnucuje otázka, jsou-li hodni toho stát nyní před Ježíšem, znovu se k němu hlásit. To, co se na té hoře odehrává můžeme vnímat jako svědectví Boží milosti. Slovy poslání Ježíš říká, že toho hodni jsou. Neposílal by někoho, kdo by to nezvládl, kdo by toho nebyl hoden. A tak i nás to teď staví do zvláštní situace. Určitě jsme narazili na své hranice, příliš se ponořili do otázek po naší vhodnosti pro použití na Boží vinici. Kdo jsem já, abych se mohl ukázat před Boží tváří? Na jednu stranu jsem odhodlán změnit celý svět, ale když pak přijdou potíže, jsem na útěku. Srdce je plné odhodlání milovat i své nepřítelé, věnovat se plně životu ve společenství sboru, mluvit o Ježíši s jinými lidmi. Místo toho nemám svého bratra rád, protože jsme se nepohodli. Rád bych přišel, ale najednou se objevilo tolik jiných zajímavých nabídek na čas, kdy zrovna je něco ve sboru. Rád bych jistě mluvil o Ježíši, ale ne teď, když se všichni budou spíš smát, nebo jen mávat rukou. Spíš vidím, jak Ježíše umím zklamat. Mohu před ním obstát, mohu se nazývat jeho učedníkem? Právě v tom je ta veliká Boží milost. I tyto pochybnosti o sobě a své vhodnosti překonává jeho posláním. Na té hoře v Galileji nezáleží ani tak na tom, jací ti učedníci tam přišli. Záleží na tom, jací odejdou.

Ježíš se s námi setkává, přichází k nám, shromažďuje nás. A svěřuje nám své posláním. Je to obrovská milost, kterou tak poznáváme a smíme přijímat. Ať už se před ním cítíme jakkoliv, ať s čímkoliv přicházíme, svěřuje nám svou radostnou zvěst. A to nás také proměňuje. Vždyť kromě tohoto projevu Boží milosti k této zvěsti patří i zaslíbení, že Ježíš s námi bude až do skonání věků. Vysílá nás, projevu svou důvěru a zároveň můžeme vědět, že nejdeme sami. Proto se nemusíme nechat svazovat našimi pochybnostmi o vlastních schopnostech. Ježíš je s námi a to znamená, že máme právě tolik, kolik k jeho posláním potřebujeme. Stačí, když mu uvěříme a přijmeme pomocnou ruku, kterou nám nabízí.

Pane Ježíši, jsi stále s námi. Sesíláš nám své slovo, abychom jej nesli. Sesíláš svého Ducha, abychom měli odvahu. Buď tak stále nablízku našemu snažení, ať se neutopíme v moři vlastních pochybností, ale můžeme po něm kráčet voláni tvým posláním.

neděle 27.května 2018

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 15:48 -

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }